

灵媒
Spirit
Medium

风流书呆

作品

ทดลองอ่าน

P S Y C H I C

ปริศนาลับ สัมผัสวิญญาณ 7

เพ็ญทสิวชูโต (风流书呆) เขียน ปราณทยก แปล สู้สู้ (蜀黍) ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

风流书呆 作品

PSYCHIC
เปรี๊ณนำลลน ส่นพ่วลลนทททท 7
เปรี๊ณนำลลน (风流书呆) เปรี๊ณ นำลลนทททท 7 (蘭奈) mm

NOT FOR SALE
สงวนลิขสิทธิ์
All rights reserved
www.facebook.com/everyyyy

สงวนลิขสิทธิ์
สงวนลิขสิทธิ์
สงวนลิขสิทธิ์

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

ในที่สุด 'Psychic ปริศนาลับ สัมผัสวิญญาณ' ก็ดำเนินมาถึงบทสรุปของเรื่องราวทุกอย่างแล้ว วันนี้เอเวอรี่วายมาส่งอาจารย์ฟินกับด็อกเตอร์ซึ่งรู้ๆพร้อมๆ กับทุกคนคะ เรื่องราวกำลังเข้มข้นเลยหลังจากที่มีใครบางคนพยายามใส่ร้ายอาจารย์ฟินว่าเป็นฆาตกรสุดโหดไม่ต่างจากหมาโยว หลักฐานจากกล้องวงจรปิดก็เห็นหน้าฟินฉายาหัวอย่างชัดเจนอีกต่างหาก แต่ถึงจะมีหลักฐานมัดตัวยังไง ก็ยังมีพยานอย่างด็อกเตอร์ซึ่งรู้ที่พร้อมจะช่วยยืนยันที่อยู่ให้อาจารย์ฟินเสมอ ทว่ากลับไม่จ่ายอย่างที่คิดเมื่อมีพยานเข้ามาเกี่ยวข้องในคดีนี้ด้วย

ไหนจะเรื่องของท่านปรมาจารย์สำนักเทียนสุ่ย อาจารย์ของฟินฉายาหัวที่กลับมาแล้ว ไหนจะเรื่องของหลินเนี่ยนจื่อที่ไม่รู้ว่าเป็นซ่งเินจื่อจริงหรือไม่อีก

ทุกปัญหาที่สงสัย ใน 'Psychic ปริศนาลับ สัมผัสวิญญาณ' เล่มสุดท้ายนี้ นักอ่านทุกท่านจะได้ร่วมหาคำตอบกันแน่นอนค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอรี่วาย

แนะนำตัวละคร

* จื่อเพย

หนึ่งในศิษย์เอกของนักพรตเสวียนเจิงจื่อ เป็นผู้อาวุโสประจำสำนักเทียนสุ่ยคนหนึ่ง มีศิษย์ที่ได้รับการสอนสั่งจากเขากันไม่น้อย

* เสวียนเจิงจื่อ

ปรมาจารย์เจ้าสำนักเทียนสุ่ย อาจารย์ของพันจยาหลัว นับว่าเป็นยอดฝีมือในตำนาน ว่ากันว่าเขามีอายุกว่าสองร้อยปีแต่รูปลักษณ์ภายนอกกลับยังคงความอ่อนเยาว์ สถานะของเสวียนเจิงจื่อสูงส่งจนได้รับการขนานนามว่า ครึ่งเทพ

* ช่งเอินจื่อ

ศิษย์พี่หญิงของพันจยาหลัว เธอเป็นศิษย์คนโปรดของเสวียนเจิงจื่อที่ได้รับการถ่ายทอดวิชาลับมากมายจากปรมาจารย์ หลายนๆ คนรู้จักและยกย่องบูชาเธอในนาม เทพธิดาเจ้อโจว

* เสวียนหยางจื่อ

ศิษย์น้องของเสวียนเจิงจื่อ และยังเป็นอาจารย์อา ผู้พาพันจยาหลัวเข้าสำนักเทียนสุ่ย เสวียนหยางจื่อ รักเอ็นดูพันจยาหลัวมาก อบรมเลี้ยงดูเขาไม่ต่างจากบุตรแท้ๆ ซึ่งตัวพันจยาหลัวเองก็รักและเคารพอาจารย์อาผู้น้อยอย่างยิ่งเช่นกัน

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ปัญหาในครอบครัว
อาการป่วยทางจิต การทำร้ายเด็ก การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ การข่มขืน
การฆ่าตัวตาย การใคร่เด็ก การกักขังหญิงเหยี่ยว
การทารุณสัตว์ การลักพาตัว
การทรมาณ การฆาตกรรมและแยกชิ้นส่วนร่างกาย
การสังหารหมู่ และฉากนองเลือด ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 256

โลกภายในใจของดีอกเตอร์ซ่ง

ในใจของซ่งรู่ยมีข้อสันนิษฐานมากมาย แต่ก่อนจะได้พบพันจยาหลัว เขาไม่มีทางแชร์ข้อสันนิษฐานพวกนี้ให้คนของที่มีสี่สว่นฟัง เขาค่อยๆ ตระหนักได้ว่าคนกลุ่มนี้ไม่ได้พยายามค้นหาความจริง ยิ่งพูดมากอาจยิ่งสร้างความยุ่งยากให้พันจยาหลัว

"สิ่งที่ผมจะให้ไม่ได้มีแค่คำให้การ แต่มีหลักฐานด้วย" ซ่งรู่ยหยิบมือถือออกมาหาคลิปกจากกล่องวงจรปิดเมื่อคืน "นี่เป็นภาพจากกล่องวงจรปิดของระบบรักษาความปลอดภัยในบ้านเก๋าสกุลฟั้น คุณจะเห็นได้ว่าช่วงที่เกิดโศกนาฏกรรมครั้งแรกพันจยาหลัวอยู่กับผม"

ผู้รับผิดชอบรับมือถือเขาไปดูอยู่พักหนึ่งก่อนยิ้มแบบเสแสร้ง "ดีอกเตอร์ซ่งครับ คลิปจากกล่องวงจรปิดที่คุณบอกอยู่ไหน ทำไมผมไม่เห็นอะไรเลย"

ซ่งรู่ยแย้งมือถือออกมา แต่กลับเห็นหน้าจอดำมืดเพราะเกิดข้อขัดข้องอย่างน่าอัศจรรย์ หลังรีบูตเครื่องใหม่ ข้อมูลในมือถือกับซิมก็หายไปหมด หรือพูดได้ว่าคลิปกจากกล่องวงจรปิดที่เป็นหลักฐานยืนยันว่าพันจยาหลัวไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุถูกทำลาย ยิ่งไปกว่านั้นระบบรักษาความปลอดภัยของบ้านเก๋าสกุลฟั้นที่เชื่อมต่อกับมือถือเครื่องนี้ก็พลอยถูกแฮกทำให้ภาพข้างในหายเกลี้ยง

ซ่งรู่ยสไลด์เพื่อตรวจสอบมือถืออย่างรวดเร็ว เขาเชื่อมต่อระบบรักษาความปลอดภัยของบ้านเก๋าสกุลฟั้นอีกครั้งเพื่อค้นคลิปกฉบับนั้นกลับมา แต่ก็ไม่สำเร็จ

ตอนเขาเอามือถือให้ผู้รับผิดชอบกระทั่งอีกฝ่ายส่งมือถือกลับมาใช้เวลาแค่ห้าถึงหกวินาที เวลาห้าถึงหกวินาทีนั้นจะทำอะไรได้ ต่อให้เป็นแอสเทรอร์ที่เก่งที่สุดในโลกก็น่ากลัวว่าจะเจาะเข้ามือถือหนึ่งเครื่องกับระบบรักษาความปลอดภัยขั้นสูงหนึ่งระบบไม่ได้ แถมยังมีการลบข้อมูลข้างในทั้งหมดอีก แต่ผู้รับผิดชอบคนนี้ได้ชนิดเทพที่ไม่รู้ ภูตผีไม่เห็น ทั้งที่เข้าไม่ได้ แต่ถูกป้อนอะไรบนมือถือเลย แค่แนบฝ่ามือกับเคลโทรศัพท์เท่านั้น

ดวงตาของซ่งรู่ยเปลี่ยนประกายอย่างเข้าใจ "คุณเป็นพิชาน"

นอกจากพิชานยังจะมีใครทำเรื่องมหัศจรรย์แบบนี้ได้อีก

ผู้รับผิดชอบบอกดอก พุดด้วยน้ำเสียงคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "ดีอกเตอร์ซ่ง คุณกำลังพูดอะไรหรือครับ"

ซ่งรู่ยกำมือถือที่ปราศจากข้อมูลไว้แน่น น้ำเสียงเรียบสนิท "เปล่า ผมไม่ได้พูดอะไร"

"ในเมื่อคุณไม่มีหลักฐาน คำให้การก็ปราศจากความน่าเชื่อถือ อย่างนั้นคุณก็ไปเถอะ เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับคุณ ถึงคุณเข้ามาแจมด้วยก็ไม่มีประโยชน์เชิญผู้รับผิดชอบลุกขึ้นยืน เปิดประตูห้องรับแขกแสดงท่าทีไล่ส่ง

แต่ซ่งรู่ยกลับนั่งนิ่งอยู่ที่เดิม พุดเสียงแข็ง "ผมต้องการพบพันจยาหลว"

"ที่นี่คือกรมตำรวจ ไม่ใช่สำนักย่อยเขตใต้ ไม่ใช่ว่าคุณอยากเจอใครก็เจอได้"

ผู้รับผิดชอบแสดงความรำคาญใจ

"เหอหะ แต่ผมว่าหลักฐานที่ยืนยันว่าพันจยาหลวไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุ มันชัดเจนมาก และผมเป็นทนายความของพันจยาหลว ผมย่อมมีสิทธิ์ที่จะพบเขา"

"หลักฐานยืนยันว่าไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุชัดเจน? อยู่ในเหอหะ" ผู้รับผิดชอบถูกทำให้ขำ มุมปากโค้งขึ้น แสดงความหมิ่นแคลนออกมาแบบร้อยยี่สิบเปอร์เซ็นต์

"หลักฐานนะผมส่งไปให้ท่านผู้นำแล้ว นี่คือการสั่งปล่อยตัวจากท่านผู้นำ เราพบพันจยาหลวได้แล้วไซ้มัย" ทันใดนั้นหัวหน้าเหียนกับเมิ่งจิ้งก็เอาเอกสารหนึ่งฉบับมาปรากฏตัวที่ประตู ตราประทับสีแดงที่แสดงถึงอำนาจบนหัวเอกสารแทงเข้าตาผู้รับผิดชอบอย่างจัง

ผู้รับผิดชอบคิดไม่ถึงเลยว่าหัวหน้าเหียนจะแหงเรื่องนี่ขึ้นไปถึงเบื้องบน หรือเขาไม่กลัวเบื้องบนจะมองว่าเขาทำเรื่องเล็กให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ นอกจากนี้ คนตัวเล็กตัวน้อยอย่างพันจยาหลิวมีค่าอะไรให้เบื้องบนออกคำสั่งปล่อยตัว

เมื่อเห็นสีหน้าตกตะลึงของผู้รับผิดชอบ ช่งรู่ยก็ครุ่นคิดเรื่องอะไรบางอย่าง ชายหนุ่มจัดชุดสูทและลูบรอยยับบนแขนเสื้อ พุดเสียงเนิบ "ผมเดาว่าปกติ คุณคงไม่ชอบเรียนหนังสือ?"

ผู้รับผิดชอบหันมามองเขาด้วยสายตาแปลกๆ และโกรธเคือง

"เพราะถ้าคุณเป็นคนชอบเรียนรู้อีก น่าจะรู้ว่ายุคนี้มีวิธีเก็บรักษาข้อมูล ที่เรียกว่าคลาวด์สตอเรจ ต่อให้คุณลบข้อมูลในมือถือผมและลบข้อมูลในระบบ รักษาความปลอดภัยไปก็ไม่มีประโยชน์ เพราะผมมอบหมายให้เซิร์ฟเวอร์ของ บุคคลที่สามเก็บรักษาคลิปพวกนี้ไว้แทน จากนั้นก็ส่งมันไปให้คนที่มีความน่าไว้วางใจได้" ช่งรู่ยเดินเฉียดไหล่ผู้รับผิดชอบ ใช้ปลายนิ้วแตะขมับตัวเองพลางเอ่ยด้วย น้ำเสียงหมิ่นแคลน "คนคนหนึ่งเก่งจริงหรือไม่ สิ่งที่ต้องดูคือสมองกับบุคลิก ซึ่งทั้งสองอย่างนี้คุณไม่ได้เรื่องเลยสักอย่าง"

ผู้รับผิดชอบไม่โหจกเกือบจะเป็นลม แต่ข้างตัวของช่งรู่ยคือหัวหน้าเหียน กับเมิ่งจิ้ง ยศของทั้งคู่สูงกว่าตน และในมือยังถือคำสั่งปล่อยตัวที่ออกโดย ท่านผู้นำทำให้เขาไม่กล้าส่งเสียง

การที่ท่านผู้นำให้ความสนใจกับคดีนี้ ตัวเขาที่เป็นผู้รับผิดชอบย่อมถูก รายงานเรื่องความเคลื่อนไหวและคำพูดทุกอย่าง ถ้ามีข้อผิดพลาดแม้แต่นิดเดียว เขาย่อมมีภาพลักษณ์ที่ไม่ดีในสายตาท่านผู้นำ แบบนั้นเส้นทางของเขาย่อม ถูกทำลาย

กว่าเขาจะได้เป็นพิชาน มีความสามารถในการแสวงหาความก้าวหน้า ก็ไม่ง่าย แล้วจะให้ยอมร่วงลงไปจุดเริ่มต้นได้อย่างไร

พอดคิดแบบนี้ผู้รับผิดชอบก็ล้มเลิกแผนที่วางไว้ตั้งแต่ต้น เตรียมปรับตัว ไปตามสถานการณ์

ภายในห้องสอบสวน ตำรวจสองนายกำลังสอบปากคำพันจยาหลิว แม้

ท่าที่จะยังไม่ถึงกับเลวร้ายแต่ก็นับว่าใกล้เคียง พวกเขาไม่เอาน้ำให้พินจยาหัวตี้ม ไม่เอาแก้วอัสบายๆ ให้พินจยาหัวตี้ม แกมยังเอาแสงไฟสีขาวจ่าส่องตาเขา สองมือและสองขาของพินจยาหัวตี้มถูกพันธนาการด้วยตุ้มเหล็กหนักอึ้ง

"บอกมา! เมื่อคืนตอนสามทุ่มครึ่งคุณอยู่ที่ไหน" ตำรวจนายหนึ่งตบโต๊ะอย่างแรง

ไฟขาวอยู่ใกล้หน้าพินจยาหัวตี้มมาก ใกล้จนความร้อนที่สาดออกมาจากดวงไฟเกือบจะเผาปลายผมของเขา แต่พินจยาหัวตี้มกลับลื้มตามองตรงไปยังแสงจ้านั้นได้โดยไม่มีน้ำตาปริ้มออกมาตามหลักชีววิทยา และยิ่งไม่มีอารมณ์ลนลาน หวาดผวา หรือมึนงง

เขานั่งอยู่ตรงนั้นอย่างใจเย็นและสงบนิ่ง แม้สองมือจะถูกล่ามอยู่กับตุ้มเหล็กหนักอึ้งที่เขาก็ยังคงประสานมือไว้บนหัวเขาได้อย่างสบาย ชายหนุ่มถึงขั้นนั่งไขว่ห้างแกว่งขาอย่างไม่ใส่ใจ เหมือนวัตถุถ่วงหนักเต็มตัวเหล่านั้นเป็นอากาศธาตุ

"เมื่อคืนตอนสามทุ่มครึ่งผมอยู่บ้าน" เขาเล่าด้วยเสียงนุ่มแบบไม่สะทกสะท้าน

"โกหก! เมื่อคืนตอนสามทุ่มครึ่งคุณฆ่าคนอยู่ที่ถนน XX กล้องวงจรปิดจับภาพตอนคุณก่อคดีได้ชัดเจน บอกมา คุณทำแบบนั้นไปเพื่ออะไร การกินหัวใจคนเป็นมันมีประโยชน์ต่อคุณตรงไหน" ตำรวจสองนายมาถึงก็ยึดเหยียดข้อหาให้เขาทันที จากนั้นก็โยงไปถึงแรงจูงใจ

น้ำเสียงของพินจยาหัวตี้มยังคงทุ้มทุ้ม "พวกคุณให้ผมดูคลิปฆ่าคนพวกนั้นหน่อยได้มั๊ย"

"คุณแค่สารภาพมาตามตรงก็พอ จะดูคลิปไปทำไม คุณจะไม่รู้เรื่องคดีที่ตัวเองก่อหรือ" ตำรวจสองนายเอาแต่เค้นถาม ไม่ได้ให้ความสนใจกับคำขอของพินจยาหัวตี้มเลย

พินจยาหัวตี้มรับรู้ได้ว่าคนพวกนี้ไม่ได้มาสอบปากคำ แต่มาเพื่อยึดข้อหาให้เขา คนพวกนี้แค่อยากให้พินจยาหัวตี้มเซ็นเอกสารรับสารภาพ ไม่มีทางรับฟังคำพูดของเขา พินจยาหัวตี้มรู้รายละเอียดของคดีทั้งสามซ้ำยังสูญเสียอิสรภาพ

เวลานี้สองตาดำจึงมีตบอด ไม่รู้เรื่องอะไรเลย

ปลายนิ้วของชายหนุ่มขยับ อยากรจะแผ่สนามแม่เหล็กออกไปเพื่อหยิบยืมความทรงจำกับสองตาของตำรวจทั้งสองไปทำความเข้าใจโลกข้างนอก แต่ทันใดนั้นเขาก็กลับล้มเลิกความคิดนี้

สนามแม่เหล็กที่ก่อหวอดอยู่ตรงปลายนิ้วเขาหายกลับเข้าไปในตัวอย่างเงียบๆ สองตาลูบมองโต๊ะสอบสวนอย่างตั้งอกตั้งใจ โต๊ะตัวนี้ผ่านอะไรมามาก หน้าโต๊ะเต็มไปด้วยรอยขีดข่วน และในรอยขีดข่วนยังมีคราบสีน้ำตาลเกือบดำเหมือนเลือดแห้งๆ แล้วก็คล้ายน้ำหมึกกระเซ็น ไม่รู้ว่าใครเป็นคนทิ้งไว้

ตำรวจที่ของขึ้นจนสติหลุด หรือนักโทษดวงกุดคนไหน

จู่ๆ ฟันจายาหลักก็เกิดความสนใจในโต๊ะตัวนี้ขึ้นมาจึงแผ่สนามแม่เหล็กไปคลุมหน้าโต๊ะ เพื่ออาศัยรอยที่พาดพันกันพวกนี้ไปทำความเข้าใจ 'ประสบการณ์ในอดีต' ที่มันพบเจอมามากมาย

สีหน้าเรียบเฉยของชายหนุ่มค่อยๆ เปลี่ยนเป็นกระตือรือร้นจนไม่ได้ยินคำถามที่เต็มไปด้วยอคติของตำรวจทั้งสองอีก ทั้งที่พวกเขาทั้งตะโกน ตวาด แผดเสียงอยู่ข้างหูฟันจายาหัว แต่สิ่งที่ได้รับกลับเป็นรอยยิ้มน้อยๆ อย่างอารมณ์ดีและสงบนิ่ง

ฟันจายาหัวไม่ได้รับรู้เลยว่าภายในห้องนี้ไม่ได้มีแค่ตัวเขากับโต๊ะตัวนี้ แต่ยังมีคนอื่นๆ อีกสองคน และไม่ต้องสงสัยเลยว่าการแสดงออกนี้ของเขาย่อมเป็นการยั่วโทษะอย่างที่สุด

ตอนซึ่งรูนำคำสั่งปล่อยตัวเดินเข้ามาในห้องสอบสวน ตำรวจสองนายเดือดดาลจนบ้าไปแล้ว พวกเขาบดถ้วย ตะเก๊กี้ และเกือบจะทำร้ายคน ถ้าโต๊ะสอบสวนตัวนั้นไม่มีสกรูสี่ตัวยึดมันไว้กับพื้น สิ่งที่เขาอยากทำมากที่สุดคงเป็นการคว่ำโต๊ะ

พอเห็นคำสั่งปล่อยตัว ต่อให้พวกเขาโมโหหัวฟัดหัวเหวี่ยงกันมากกว่านี้ ก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากปิดประตูแรงๆ เพื่อไปทำเรื่องประกันตัวให้ฟันจายาหัว

เสียงบึงดังสนั่นเรียกสติของฟันจายาหัวจาก 'ประสบการณ์รันทต' ของโต๊ะตัวนี้ ชายหนุ่มซ่อนตามองเห็น ดร. ช่ง รีมี่ปากบางสีแดงสดยิ้มน้อยๆ

"ผมรู้ว่าคุณต้องมา" เขาแบมือขาวผุดผาดไว้บนโต๊ะ น้ำเสียงอารมณ์ดี
อย่างที่สุด "ผมเลยรอคุณอยู่ที่นี่"

ซึ่งรู่ยวางสองมือลงบนฝ่ามือของพื้นจายาหัวอย่าง เป็นธรรมชาติ น้ำเสียง
ทั้งหนักแน่นทั้งมั่นคง "ในเมื่อคุณอยู่ที่นี้ ผมย่อมต้องมาที่นี้"

ทั้งสองมองลึกเข้าไปในดวงตาของกันและกัน หัวเราะออกมาเบาๆ

"ผมส่งหลักฐานที่ยืนยันว่าคุณไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุไปแล้ว แต่ตอนนี้
ผมยังแก้ต่างเรื่องคดีการฆาตกรรมสามคดีป็นั้นไม่ได้ เลยได้มาแค่คำสั่ง
ปล่อยตัว ไม่ใช่คำสั่งนิรโทษกรรม"

พื้นจายาหัวยอมเข้าใจความแตกต่างระหว่างคำสั่งปล่อยตัวกับคำสั่ง
นิรโทษกรรม

"ผมอยากดูคดีปสามคดีป็นั้น" พื้นจายาหัวพูดเสียงเบา

ซึ่งรู่ยหยิบมือถือออกมาตามสัญญาตัญญาณแล้วจุกคิดขึ้นมาได้ว่า
"มือถือผมโดนผู้รับผิดชอบในทีมสืบสวนทำพังไปแล้ว ข้อมูลข้างในหายเกลี้ยง"

"เขาเป็นพิชาน" พื้นจายาหัวยืนยัน

"คุณสัมผัสได้หรือ" ซึ่งรู่ยวางมือถือไว้บนโต๊ะ

"ตอนคุณเข้ามาเมื่อก็ผมเห็นสนามแม่เหล็กของเขาที่เหล็อยอยู่บนตัวคุณ
เป็นสีฟ้าอ่อน กลิ่นอายแบบเดียวกับยานั้น เขาน่าจะเข้าร่วมการทดลองของ
จางหยาง"

"ถ้าจันคนที่ลอบทำร้ายคุณคือจางหยาง?" ซึ่งรู่ยเดา

"คาดว่าครับ ผมต้องดูคดีปก่อนถึงจะสรุปได้ ถ้าเป็นเขา เขาอาจจะมี
ส่วนเกี่ยวข้องกับการสูญหายของวัตถุโบราณ" พื้นจายาหัวบอกการคาดเดา
ของตัวเอง

"ไม่ใช่ สกูลจางไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสูญหายของวัตถุโบราณ"
ซึ่งรู่ยปฏิเสธ

"เพราะอะไรหรือครับ"

"เพราะตอนที่หัวหน้าเขียนเอาคำสั่งปล่อยตัวมาจากท่านผู้นำ เห็นได้ชัด
ว่าผู้รับผิดชอบคนนั้นตกใจมาก เขาไม่เข้าใจว่าทำไมคดีของคุณถึงได้รับ

ความสนใจจากเบื้องบน ทั้งที่หน่วยเฉพาะกิจกำลังดำเนินการตรวจสอบคนของสำนักวิชาลึกลับกับสี่สกุลอย่างเอ็กเกริก ถ้าเขาเป็นมือมีดหลังมานจริงจะต้องรู้ตัวแล้วว่ามีคนรู้เรื่องความผิดที่เขาก่อ และต้องรู้ว่าคุณมีสถานะเป็นที่ปรึกษาพิเศษของคดีนี้ ได้รับความเอาใจใส่จากเบื้องบนเป็นพิเศษ การเล่นเกมของคุณช่วงนี้คือการเป็นอุปสรรคต่อกระบวนการคลี่คลายคดี ต้องเจอกับการขัดขวางและกดดันอย่างหนักจากเบื้องบน"

พันจยาหลัวคิดตามแล้วเข้าใจ เย่เย่ต่อ "แต่ผู้รับผิดชอบไม่รู้ เขาตกใจเรื่องเส้นสายของผม ฉะนั้นเท่ากับเขาไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสูญหายของวัตถุโบราณ เขาเป็นคนของจางหยาง การที่จางหยางให้เขาเล่นเกมในเวลานี้ แสดงว่าสกุลจางไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสูญหายของวัตถุโบราณ"

"ถูกต้อง คนที่เล่นเกมของคุณตอนนี้คือจางหยาง" ซ่งรู่ยผิงคีรีชะสนับสนุน "ใช้เขาหรือเปล่า ผมดูคลิบก็รู้แล้ว" พันจยาหลัวพูดเสียงหนัก

"คลิปการก่อคดีถูกลบออกจากเว็บไซต์ทั้งหมดแล้ว ผมจะให้เมิ่งจิ้งส่งมาให้ใหม่" ซ่งรู่ยหียบมือถือขึ้นมา

ทว่าพันจยาหลัวกลับกระดิกนิ้วแล้วเย่เย่ "ไม่จำเป็น ผมเข้าไปดูในสมองของคุณเลยก็ได้"

ซ่งรู่ยชะงักอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนผิงคีรีชะพลางเม้มริมฝีปาก ถอดแว่นกรอบบางสีทองออก สองตาเรียวยาวโค้งเป็นเส้นอย่างมีความสุข เขาจำคำที่พันจยาหลัวเคยพูดไว้ได้...การเข้าไปในสมองของคนที่ไม่ไว้ใจกัน ไม่ต่างกับการฆ่าตัวตาย

ตอนนี้พันจยาหลัวกลับเป็นฝ่ายเสนอเข้าไปในสมองของตนเอง เป็นเพราะอะไรกัน

เพราะเชื่อมั่นในตัวกันและกันอย่างสนิทใจ เพราะหัวใจสองดวงหลอมรวมเป็นหนึ่ง เพราะในตัวผมมีคุณ ในตัวคุณมีผม แม้ร่างกายจะแยกจากกัน แต่กลับมีจิตวิญญาณที่มีความถี่เดียวกัน

ซ่งรู่ยพยายามเหยียดริมฝีปาก แต่ไม่อาจปิดความปลื้มปริ่มในดวงตาได้ พันจยาหลัวได้รับผลกระทบทางอารมณ์จากเขา พลอยหัวเราะตามอย่าง

อดไม่อยู่ "พร้อมแล้วหรือยังครับ"

"พร้อมแล้ว"

ทั้งคู่จับมือเอาหน้าผากชนกัน หลังตาทั้งสองข้างลงพร้อมกัน

จิตสำนึกของพินิจยาหิ้วเดินเข้าไปในสถานที่ที่มีมิติอย่างราบรื่น มันทั้งมืด ทั้งหนาว และเปียกชื้นมาก ทุกแห่งเต็มไปด้วยกลิ่นเหม็นตลบพุ่งเหมือนดินเลน ชุ่มเลือดสดๆ มันคับแคบและยาวมาก เหมือนถนนหนึ่งสายที่ทอดยาวจนมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด

พินิจยาหิ้วคุ้นชินกับการสร้างคลื่นลมและแรงกระแทกเพื่อกวน ความทรงจำของคนอื่นขึ้นมายังเยื่อหุ้มสมองก่อนสูบก้อน แต่พอเจอ ดร. ซ่ง เขากลับเดินทอดน่องไปตามทางเดินมืดมืดนี้โดยไม่ได้สร้างความเสียหายใดๆ

พูดกันตามความจริงคือสภาพแวดล้อมของที่นี่มันไม่ได้สวยงาม ถึงขั้น เลวร้าย แต่พินิจยาหิ้วกลับไม่มีความรู้สึกรังเกียจเด็ดจันท์สักนิด แค่คิดว่านี่คือโลกภายในใจของ ดร. ซ่ง เขาก็เผลอยิ้มน้อยๆ ออกมา ระหว่างที่เดินอยู่ทางเดินมืดมืดเปียกชื้นเส้นนี้ก็ปรากฏแสงกะพริบวิบวิบ เริ่มมีภาพสีผุดขึ้นมา ภาพแล้วภาพเล่า

พินิจยาหิ้วอาศัยแสงกะพริบนี้พิศดู ม่านตาหดตัวลงอย่างห้ามไม่อยู่

เนื่องจากภาพที่ถูกบันทึกไว้พวกนี้ไม่ใช่เหตุการณ์ตั้งแต่เด็กจนโตของ ดร. ซ่ง แต่เป็นใบหน้าของตัวพินิจยาหิ้วเอง เป็นภาพของเขาตอนยิ้มน้อยๆ ตอนนีวหน้า ตอนครุ่นคิด รวมไปถึงตอนโมโหเดือดดาล ทุกภาพล้วนถูกบันทึกไว้

พวกมันลอยอยู่ตามตำแหน่งต่างๆ ของโถงทางเดิน ตัวกรอบเปล่งแสงสว่างเรืองรองเหมือนเกล็ดดาว ให้แสงสว่างแก่โลกที่มีแต่ความมืดมืดแห่งนี้

ผีเท้าของพินิจยาหิ้วนอนซาลงเรื่อยๆ หัวใจที่เดิมทีตายไปแล้วเหมือนจะเต้นเร็วขึ้น แต่พินิจยาหิ้วรู้ว่าร่างที่ตายไปนานแล้วนี้ไม่สามารถคืนชีพได้ เรื่องหัวใจเต้นเป็นแค่การรู้สึกไปเอง ถึงจะเป็นแบบนี้เขาก็ยังคงจมจ่อมอยู่ในช่วงเวลานี้ เหมือน ดร. ซ่งทำให้เขาสัมผัสได้ว่าการมีชีวิตอยู่มันสวยงาม

มากแค่ไหน

เขาเดินตรงไปเรื่อยๆ ปลายนิ้วสำรวจไปในอากาศ วาดผ่านหมู่ดาวที่อ่อนแสงแต่กลับไม่อาจมองผ่านไปได้เหล่านั้น สุดท้ายเขาก็เดินมาถึงสุดทางเดิน เห็นภาพขาวดำขนาดใหญ่สองภาพ นั่นคือพ่อกับแม่ของ ดร. ซึ่งที่แท้ก็ฝ่ายก็ซ่อนพวกท่านไว้ในส่วนลึกที่สุดของหัวใจ

พินิจยาหลัวแอบนึกดีใจ เพราะถ้าเขาใช้พลังปลูกปั่นความทรงจำพวกนี้เกรงว่าภาพล้ำค่าสองภาพนี้จะถูกทำลาย

ปลายทางเดินมีลูกบอลแสงสว่างพร่างพราว

พินิจยาหลัวเดินผ่านภาพขนาดใหญ่สองภาพนั้นไปหาลูกบอลแสงพบว่าข้างในบรรจุภาพภาพหนึ่ง เป็นภาพการเจอกันครั้งแรกระหว่างเขากับ ดร. ซึ่ง พินิจยาหลัวนั่งอยู่กลางแสงสีขาว ในขณะที่อีกฝ่ายเร้นตัวอยู่ในเงามืดต่างฝ่ายต่างจ้องกันราวกับเป็นศัตรู

วันนี้พอนึกย้อนถึงภาพการคุมเชิงกันในอดีต มันเหมือนจะเป็นการพบกันตามพรหมลิขิต

พินิจยาหลัวหัวเราะออกมาเบาๆ อย่างอดไม่อยู่ เขาหันกลับไปมองยังทิศทางที่ตัวเองเดินมา จุดนั้นมีแสงสว่างเปล่งออกมา มันคือจุดที่เชื่อมต่อกับจิตใต้สำนึกของเขา จากนั้นพินิจยาหลัวก็หันกลับมามองลูกบอลแสงที่ด้านในบรรจุความทรงจำตอนพบกับตนครั้งแรกไว้ แสงทั้งสองเชื่อมกันเป็นเส้นเดียวทอดยาวมาจากที่แสนไกลราวกับพุ่งผ่านประสบการณ์ทั้งชีวิตของ ดร. ซึ่งไปอย่างไร่างนั้น

นี่มันหมายความว่าตนกับ ดร. ซึ่งมีชะตากรรมร่วมกันอย่างนั้นหรือ

พินิจยาหลัวยกมือปิดหน้าเพื่อหยุดความคิดฟุ้งซ่านนี้ แต่กลับไม่รู้เลยว่ามุมปากของตัวเองแยมยิ้มน้อยๆ อย่างอารมณ์ดีมากแค่ไหน

จังหวะนี้เองเสียงของ ดร. ซึ่งก็ดังแว่วมา "คุณเห็นแล้วหรือยัง"

พินิจยาหลัวรีบลดมือลง ถ้ามเสียงแหบแห้ง "ยังไม่เห็นเลยครับ วันๆ คุณคิดอะไรนะ"

ซึ่งรู้ยตอบกลับอย่างรวดเร็ว เขาหัวเราะเบาๆ พลังเอ่ย "ขอโทษที่

ในสมองของผมมีแต่คุณ"

พินิจยาหลังที่ตั้งใจหาเรื่องแหยม ดร. ช่งเล่นนิดๆ หน้อยๆ คิดไม่ถึงว่าตัวเองจะถูกเขาหยอกกลับ ทำเอาชายหนุ่มวางตัวไม่ถูกไปชั่วขณะ ก่อนหัวเราะเบาๆ "ไม่ต้องขอโทษหรอกครับ แบบนี้แหละดีแล้ว"

ซึ่งรุ่มที่ถูกเกี่ยวตบอึ้งไปชั่วขณะหนึ่งแล้วยิ้มตาม

คนทั้งสองกุมมือกัน หน้าผากชนกัน มุมปากมีรอยยิ้มอย่างมีความสุขเหมือนกัน ท่าทางดูไม่ยากออกจากห้องสอบสวน

เมื่จ้งกับหัวหน้าเขียนที่ยืนคอยพวกเขาอยู่ที่ห้องสังเกตการณ์ "..."

ผ่านไปหลายสิบวินาทีซึ่งรุ่มถึงจุดเอาคลิปทั้งสามออกมาจากความทรงจำได้

พินิจยาหลังจ้องเงาร่างผอมแห้งเหลือแต่โครงกระดูก พุดเสียงหนัก "เป็นจางหยาง ผมมองเห็นใบหน้าหลายร้อยหน้าที่ซ้อนกันบนหน้าเขา ดูเหมือนเขาจะมีความสามารถในการแปลงโฉม ดูท่าช่วงนี้เขาจะกลืนกินอมนุษย์ตนอื่นไปไม่น้อย และเจอวิธีควักป้ายหยกออกมาแล้ว"

"คลิปทั้งสามคลิปนี้เป็นที่รู้จักไปทั่ว ถ้าเราจะทำลายแผนเขา ย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย" ซึ่งรุ่มพุดอยู่ในสมอง

"ผมมีวิธี" พินิจยาหลังคิดแล้วโค้งมุมปากด้วยสีหน้าสบายๆ

เป็นครั้งแรกที่ซึ่งรุ่มได้สื่อสารกับความคิดของพินิจยาหลังผ่านทางจิตใต้สำนึก เขาดำเนินการวางแผนทุกอย่างทันที พอพวกเขาสองคนอยู่ด้วยกัน ดูเหมือนจะไม่มีปัญหาอะไรที่แก้ไขไม่ได้

บทที่ 257

หลักฐานที่ยืนยันว่าฟื้นจยาหลัว ไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุคืออาหารหมา*?

พอดูคลิปทั้งสามที่อยู่ในสมอของช่งรู่ยจับฟื้นจยาหลัวก็ลืมตา ดิ่งจิตใต้สำนึกของตัวเองออกมาอย่างซ้าๆ และนุ่มนวล "คำสั่งปล่อยตัวนี้ผมคงไม่ได้ใช้แล้ว" เขาหันไปมองกระจกที่อยู่ข้างตัว ผงกศีรษะอย่างสุภาพ "หัวหน้าเหียน รองผู้อำนวยการเมิ่งครับ ขอขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือของพวกคุณ และฝากความขอบคุณของผมไปให้ท่านผู้นำด้วยนะครับ"

"ไม่เป็นไรครับ" หัวหน้าเหียนตอบกลับตามสัญชาตญาณก่อนตั้งสติได้ เขาชี้ไปที่กระจก เอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นตะลึง "เขา...เขาเห็นผมเหรอ"

เมิ่งจิ้งสายหน้าหัวเราะ "นี่คือวิถีทักแบบพิเศษของอาจารย์พิน คุณปรับตัวให้ชินก็โอเคแล้ว ขอเพียงเราอยู่ที่เดียวกับเขา หายใจด้วยอากาศที่เดียวกับเขา ต่อให้มีกำแพงกั้นอยู่เขาก็สัมผัสถึงตัวตนของเราได้"

ความตื่นตะลึงของหัวหน้าเหียนสงบลงอย่างรวดเร็ว เนื่องจากอาจารย์พิน เคยสร้างปาฏิหาริย์มากมายต่อหน้าเขาทำให้เนื้อแท้ของจิตใจได้รับการขัดเกลา หัวหน้าเหียนก้าวร้าวๆ ไปที่ผนัง ผลักประตูเปิดเพื่อเอ่ยถาม "อาจารย์พินครับ ทำไมคุณถึงบอกว่าจะไม่ได้ใช้คำสั่งปล่อยตัวแผ่นนี้ล่ะครับ"

"เพราะผมไม่คิดจะออกไปจากกรมตำรวจ ผมจะทำลายแผนของคนร้ายอยู่ที่นี้" น้ำเสียงของฟื้นจยาหลัวเรียบสนิท

ช่งรู่ยก้าวออกมาอธิบาย "ในช่วงหลายชั่วโมงหลังเกิดเหตุ คนที่อยู่

* อาหารหมา เป็นคำที่ใช้ทางอินเตอร์เน็ตของวัยรุ่น หมายถึงอาการอิจฉาที่เห็นคนอื่นมีแฟน เห็นคนรักกัน

เบื้องหลังได้เผยแพร่คดีนี้ไปในอินเทอร์เน็ตให้ทุกคนรู้กันหมด เขาจะต้องส่งพวกปาปารัสซีมาชุมนุมอยู่แถวนี้แน่ ทันทึที่เราออกจากกรมตำรวจไป ช้างนอกจะมีข่าวลือเป็นทำนองว่า 'กฎหมายไร้ความเป็นธรรม' 'มีคนคุ้มหัวพ้นจายาหัว' ออกมา ไม่แน่ว่าไฟกองนี้อาจเผาไปถึงตัวหัวหน้าเหยียนด้วย เราสองคนเลยปรึกษากันว่าจะไม่ไปและอยู่คลี่คลายคดีจากที่นี้แทน"

"เดี๋ยวนะ ไม่สิ พวกนายสองคนปรึกษากันตอนไหน ทำไมฉันไม่ได้ยิน" เม็งจิ่งทำท่าทำแคะหู เหมือนแสดงว่าตนอายุยังน้อย หูยังไม่ได้นวม

แต่สิ่งที่เขาได้รับคือการที่พ้นจยาหัวกับซ่งรู่ยสบตากัน ยิ้มแบบรู้ใจ

เม็งจิ่งแซะ "อย่าบอกฉันนะว่าพวกนายคุยกันผ่านกระแสดิจิต"

ก็ถูก

พ้นจยาหัวกับซ่งรู่ยมองตากันอีกครั้งแล้วยิ้มแบบรู้ใจกันมากกว่าเดิม

เม็งจิ่ง "..."

หัวหน้าเหยียนถามคำถามที่มีความสำคัญที่สุด "พวกคุณรู้แล้วใช่ไหมว่าคนร้ายเป็นใคร คดีนี้เกี่ยวกับคดี..."

หัวหน้าเหยียนกวาดตามองไปรอบๆ อย่างระแวงระวัง เขารู้ว่าที่นี้ไม่ใช่ถิ่นตนเลยหยุดพูด

แต่ซ่งรู่ยเข้าใจความคิดของเขาจึงส่ายหน้า "คดีนี้ไม่ได้เกี่ยวกับคดีนั้นของเรา คุณลองคิดดูดีๆ สิว่าคดีนั้นร้ายแรงแค่ไหน มันร้ายแรงถึงขั้นทำลายชาติเลยนะ ถ้าถูกจับได้จะต้องมีการระดมกำลังทั้งประเทศเพื่อดำเนินการตรวจสอบขนาดเรายังเข้าใจเรื่องนี้ คนที่สืบเปลี่ยนวัตถุโบราณเหล่านั้นก็ต้องเข้าใจเหมือนกัน ต่อให้เขาเก่งแค่ไหนก็ไม่กล้าชนกับองค์กรระดับประเทศ หรือถ้าเขาเก่งจริงก็ไม่จำเป็นต้องเอาแต่เก็บหัวหดหางแบบนี้ เพราะฉะนั้นพอเกิดคดีนี้เขาจะต้องชุมนุมอยู่ไม่ใช่เป็นฝ่ายกระโดดออกมามาหาเรื่องเรา"

หัวหน้าเหยียนพยักหน้ารัวๆ รู้สึกว่ามีเหตุผล

"แล้วถ้าเขาเกิดอวดดี สมองกระตุก* ทำเรื่องบ้าๆ ขึ้นมาล่ะ" เม็งจิ่งค้ำ

"นายคิดว่าคนที่วางแผนอย่างแยบคายมาได้เก้าปีจะเกิดอวดดี สมอง

* สมองกระตุก เป็นคำที่ใช้ในเชิงประชดประชันว่ามีพฤติกรรมไม่เหมาะสม สมองบกพร่อง

กระตุกทำเรื่องบ้าๆ ได้หรือ" ซ่งรู่ยย้อนถาม

เมิ่งจิ้ง "..."

ฟั้นจยาหลัวใช้ปลายนิ้วเรียวเคาะโต๊ะ "ไม่ว่าจะเป็นเขาหรือไม่ คอยให้ผมจับคนร้ายได้ พวกคุณเช็กดูก็รู้"

เมิ่งจิ้งแสดงท่าที่ทันที "อาจารย์ฟั้นครับ คุณอยากให้เราทำอะไรบอกมาได้เต็มที่เลย เราจะทุ่มกำลังทั้งหมดเพื่อช่วยคุณในคดีนี้ เมื่อกี้ผมเห็นแล้วว่าทีมสอบสวนที่มันดูแปลกๆ ไม่เหมือนอยากคลี่คลายคดี แต่เหมือนอยากบีบให้รับสารภาพมากกว่า"

"พวกคุณช่วยผมเชิญตัวจางหยางมาที่ห้องสอบสวนนี้ได้มั๊ย" ฟั้นจยาหลัวถาม

เมิ่งจิ้งพยักหน้าอย่างไม่ลังเล "ได้แน่นอนครับ ถ้าทางตำรวจขอความร่วมมือต่อให้เขาไม่อยากมาก็ต้องมา เพราะตอนนี้เขาทำงานร่วมกับรัฐบาลเลยได้หน้าเยอะกว่าเมื่อก่อนมาก และยิ่งไม่มีทางกล้าตั้งตัวเป็นศัตรูกับสำนักอัยการแบบซึ่งหน้า คนในสังกัดยิ่งต้องเคารพกฎของสังกัด ประเด็นนี้เขาน่าจะเข้าใจ"

เมิ่งจิ้งหยุดนิ่งไปพักหนึ่งก่อนเอ่ยถาม "เขาคือคนร้ายหรือครับ"

ฟั้นจยาหลัวตอบตามตรง "ใช่ครับ"

"ดี ผมจะจับเขาตอนนี้เลย!" เมิ่งจิ้งรีบเดินไปอย่างไม่นึกสงสัยในคำพูดของอาจารย์ฟั้นแม้แต่น้อย

แต่หัวหน้าเหยียนกลับซัก "เขาทำแบบนี้ได้อย่างไร"

"สำหรับเรื่องนี้ผมจะให้ประชาชนทั่วประเทศได้เห็น" ฟั้นจยาหลัวใช้สองมือเท้าโต๊ะ พูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง "หัวหน้าเหยียนครับ คุณยังจำการไล่พีคั้งก่อนของเราได้มั๊ย น่ากลัวว่ารอบนี้คงต้องรบกวนคุณให้ช่วยเปิดห้องโลพีให้ผมอีกครั้งไม่ว่าจะนานแค่ไหน ตราบใดที่ผมยังไม่ได้ออกจากที่นี่ ขอให้คุณรักษาสัตย์ญาณในห้องโลพีไว้ อย่าให้ขาดตอนนะครับ"

หัวหน้าเหยียนนึกสงสัยเต็มหัวใจ แต่ยังคงพยักหน้าตอบรับรัวๆ

ซ่งรู่ยเสริม "นอกจากนี้ขอให้คุณหาตู้จำหน่ายสินค้าแบบสแกนใบหน้ามาหนึ่งเครื่อง วางไว้ตรงมุมนั้น ส่วนตรงนี้ ตรงนี้ ตรงนี้...ให้ติดตั้งกล้องซูเอ็ม"

หัวหน้าเหียนรีบจดจำตำแหน่งติดกล้อง เขาเชี่ยวชาญงานป้องกันเลย รู้ได้ทันทีว่าถ้าติดตั้งกล้องไว้ตามคำสั่ง ดร. ช่ง ห้องสอบสวนแห่งนี้จะแทบไม่มีจุดอับสายตาสามารถมองเห็นได้ทุกซอกทุกมุม

"ผมจะส่งคนมาติดกล้องเดี๋ยวนี้" หัวหน้าเหียนยกเท้าทำท่าจะเดินจากไป แต่เหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ เขาจึงแสดงความลังเลใจออกมาครู่หนึ่ง "ผู้อำนวยการยาลินค้าแบบสแกนใบหน้ามันสำคัญยิ่งงั้นหรือครับ คุณจะเอามันมาทำอะไรเหวอ"

"มันช่วยคลี่คลายคดีได้ เดียวคุณจะได้เห็นและรู้ได้เอง" ช่งรู่ยพยายาม*

หัวหน้าเหียนยังมีเรื่องที่ยอยากถามอยู่เต็มห้อง แต่พอนึกได้ว่าสองคนนี้เป็นพวกเจ้าแผนการและปากหนักก็รู้สึกว่าจะไม่ต้องถามก็ได้ แต่ทำตามคำพูดของพวกเขาไป

พอสั่งงานเมื่งจ้งกับหัวหน้าเหียนเสร็จ ช่งรู่ยก็โทรหาเสี่ยวหลี่เพื่อวานให้เขาแชร์หลักฐานที่ระบุว่าพ้นจยาหลิวไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุออกไปทางอินเทอร์เน็ต แต่ย้ำแล้วย้ำอีกว่าห้ามใช้เว็บไซต์ออฟฟิเชียลของสำนักย่อยเขตได้ และอย่าใช้แอ็กเคานต์ส่วนตัว ให้หาแอ็กบับข่าวสองสามแอ็กมาใช้

"...จากนั้นหาอีเมลโพสต์รับจ้างสักกลุ่มมาสร้างกระแสเรื่องนี้ จุดประเด็นให้มีการถกเถียงกัน ไม่ต้องห่วงเรื่องเงิน" ช่งรู่ยย้ำหนักแน่น "ค่าใช้จ่ายทั้งหมดผมจะออกเอง ขอแค่ให้เห็นผลเร็วๆ จะใช้เงินแค่ไหนผมไม่สน คุณส่งเลขบัญชีมา ผมจะโอนให้คุณสิบล้าน นอกจากนี้ผมให้สิทธิ์คุณเอาภาพจากกล้องวงจรปิดในบ้านผมออกมาโพสต์ลงอินเทอร์เน็ตด้วย"

เสี่ยวหลี่เคยจัดการความรุนแรงในอินเทอร์เน็ตมามาก รู้ดีว่าจะสร้างกระแสยังไง จุดประเด็นให้เกิดการถกเถียงแบบไหนจึงรับค่าทันที

ช่งรู่ยวางสายแล้วโอนเงินไปให้เสี่ยวหลี่เสียบบๆ

พ้นจยาหลิวปรายตามองช่งรู่ยเป็นระยะ เขาแม้ริมฝีปากอย่างลึกลับอยู่พักใหญ่ ก่อนจะถอนหายใจแล้วเอ่ย "ผมทำให้คุณต้องเสียเงินโดยใช้เหตุ"

* ข่ายปม เป็นสำนวนจีน มาจากคนเล่นทานที่เวลาเล่าเรื่องราวที่มีเนื้อหายาวก็มักจะหยุดชะงักในช่วงสำคัญหรือตอนที่น่าตื่นเต้นเพื่อกระตุ้นให้คนฟังอยากรู้อยากฟังต่อ ต่อมาจึงมีการอุปมาว่าเมื่อพูดหรือทำถึงจุดที่เข้าใจแล้วก็แสวงสร้างสถานการณ์ขึ้นมาหลอกล่อเพื่อให้อีกฝ่ายทำตามอย่างที่ตนเองต้องการ

"ผมยินดีจ่ายให้คุณ" ซึ่งรู้อยู่ตอบเหมือนว่าเป็นเรื่องสมเหตุสมผล
 พินิจยาหลังชะงักก่อนเบือนหน้าไปทางอื่น โคงมุ่มปากเงียบๆ
 แต่จังหวะนี้เองซึ่งรู้อยู่หันไปมองเขาเร็วๆ ดวงตาเรียวยาวหรือลิ่ง หัวเราะ
 ออกมาแบบไร้เสียง

กระแสในอินเทอร์เน็ตยังไม่ทันจะสงบ พวกคนที่เคยมองพินิจยาหลังว่า
 เป็นวีรบุรุษวันนี้ได้เปลี่ยนมาเป็นตัวตั้งตัวตีในการโจมตีเขา ไม่มีเหตุผลอื่น
 นอกจากคลิปทั้งสามคลิปก้นนั้นมันเรียลมาก น่ากลัวมาก และไม่มีใครค้านได้

คนกลุ่มนี้�อยากพูดว่า 'ไม่จริง' แต่กลับหาเหตุผลไม่ได้ ว่ากันว่าสิ่งที่ได้ยิน
 คือเรื่องโกหก แต่สิ่งที่เห็นด้วยตาคือเรื่องจริง หรือสิ่งที่พวกเขาเห็นกับตาพวกนี้
 เป็นเรื่องโกหก? พวกเขาโน้มน้าวตัวเองยังไม่ได้ แล้วจะไปโน้มน้าวคนอื่นได้ยังไง
 ถ้าพวกเขาปกป้องปีศาจที่อาละวาดฆ่าคนแบบพินิจยาหลัง เท่ากับพวกเขา
 ไม่ให้ค่ากับชีวิตมนุษย์

ปัจจุบันเรื่องราวของมนุษย์นั้นเป็นที่รู้จักกันทั่ว และถูกจัดอยู่ในกลุ่มของ
 ญาติปีศาจซึ่งตรงข้ามกับมนุษย์ คลิปสามคลิปก้นคือการแฉเรื่องที่พินิจยาหลัง
 เป็นอมมนุษย์ เขาคือศัตรูของทุกคน นี่เป็นเรื่องที่ไม่ต้องเคลือบแคลงสงสัย

นับแต่โบราณมาประเทศจีนมีคำเตือนว่า... 'ใครไม่ใช่พวกเราอย่ามคิด
 ไม่เหมือนกัน' พินิจยาหลังเป็นอมมนุษย์ ซ้ำยังเป็นอมมนุษย์ที่กินคน แล้วจะให้
 ทุกคนไว้วางใจเขา ปกป้องเขาได้ยังไง

แฟนคลับจำนวนหนึ่งร้อยห้าสิบล้านในเว่ยป้อของเขา ไม่มีคนไหน
 กล้าลุกขึ้นมาพูดแทนเขาเลย เนื่องจากนี่ไม่ใช่ปัญหาเรื่องคุณงามความดี
 แต่เป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวพันกับชีวิตมนุษย์ ใครจะกล้าพูดตาใส่ต่อหน้าหลักฐาน
 ที่แน่นอนหาปานเหล็กกล้าว่าเขาบริสุทธิ์

ตอนที่ทุกคนกระหน่ำโจมตีพินิจยาหลังถึงขั้นเรียกร้องให้มีกาแฉเขา
 ทั้งเป็น จู่ๆ สตูดิโอที่เชี่ยวชาญเรื่องการขุดค้นเรื่องส่วนตัวแห่งหนึ่งก็ปล่อย
 คลิปสองคลิปออกมา พาดหัวแบบกระตุ้นความสนใจเป็นพิเศษว่า...

'เรื่องจริงที่พ้นจายาหลัวพยายามซ่อนไว้อยู่!'

ชาวเน็ตที่กำลังให้ความสนใจคือสิ่งลึกลับทั้งสามคดีจึงเริ่มเข้ามาทันที พอเปิดคลิปแรกพวกเขาถึงเพิ่งเห็นว่าเวลาที่ระบุเริ่มต้นคือตั้งแต่เวลาสามทุ่มครึ่งของเมื่อวานและลากยาวมาตลอดคืน ทั้งที่ตอนสามทุ่มครึ่งเมื่อคืนคือช่วงที่เกิดคดีแรกไม่ใช่หรือ

ทำไมพ้นจายาหลัวถึงอยู่บ้าน ห้องโถงใหญ่ที่ตกแต่งอย่างหรูหราแต่เต็มไปด้วยความเว้งว่างแห่งนี้น่าจะเป็นบ้านของเขาหรือเปล่า

มีชาวเน็ตให้ข้อมูลทันที

'ที่นี่คือบ้านเก่าสกุลพ้นจริง ๆ ฉันทจะให้พวกเธอดูรูปที่พ้นลัวชานเคยจัดปาร์ตี้ที่นี่ #แนวรูป# #แนวรูป#'

'ผู้ชายที่อยู่กับเขาน่าคุ้นจัง!'

'ด็อกเตอร์ซัง!'

'แม่เจ้า พวกเขาทำอะไรกัน ทำไมพ้นจายาหลัวถึงพูดพลางลูปผม ด็อกเตอร์ซังไปแบบนี้ เขาบอกกันว่าหัวผู้ชายกับเอวผู้หญิง มองได้แต่ห้ามแตะ พ้นจายาหลัวไม่รู้หรือ!'

ความสนใจของชาวเน็ตถูกเบี่ยงไปที่คนสองคนที่มีความใกล้ชิดสนิทสนมกันแบบไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว พวกเขาคนหนึ่งหน้าตาตงงามเหมือนมนุษย์ ส่วนอีกคนหล่อเหลาโดดเด่น พอมาคุยเล่นกันเลยกลายเป็นภาพที่เจริญตาแบบหนึ่ง

แต่สิ่งที่ดึงดูดสายตาของทุกคนมากยิ่งขึ้นกว่าคือเวลาที่ทั้งคู่อยู่ต่อหน้าสาธารณชน พวกเขาจะไม่ชอบยิ้ม เอาแต่ทำหน้าที่แสดงความเย็นชาและห่างเหินออกมาอย่างชัดเจน แต่พออยู่ด้วยกันสองต่อสองมุมปากกลับโค้งเป็นรอยยิ้มสวย จนความสุขที่ฉายชัดอยู่เต็มดวงตาทะลุออกมาจนจอก

ตอนเดินเข้าไปในห้องโถงใหญ่ ซังรุ่มสรวมชุดนอนคลุมด้วยโค้ตเนื้อหนา และสวมรองเท้าแตะหนึ่งคู่ แสดงให้เห็นถึงความร่ำรวย พอเจอพ้นจายาหลัว

สีหน้าตึงเครียดของเขาถึงฝอนคลายลงอย่างเห็นได้ชัด ชายหนุ่มถอดโค้ด้อออก
คลุมไหล่ของอีกฝ่ายอย่างเป็นทางการ

‘พินจยาหลัวมองผมยุ่งๆ ที่ชี้ซ้ายชี้ขวาของซ่งรู่แล้วโค้งมุมปาก ยิ้มแบบ
น่ารักมาก

หลังทั้งคู่นั่งลงบนโซฟา สายตาของพินจยาหลัวก็ยังไม่ละจาก ‘ผมตั้งเต’
ของ ดร. ซ่ง เขาใช้ปลายนิ้วแตะๆ เหมือนชอบลูบและเหมือนกำลังเล่นกับ
หมาแมว ซ่งรู่บีบมือเขาออกเบาๆ พินจยาหลัวใช้มือปิดปากแอบขำ ดวงตา
ที่เผยออกมาเปล่งประกายอยู่ภายใต้แสงไฟ ดูมีความสุข เป็นธรรมชาติราวกับ
เด็กหนุ่ม

ทั้งสองนั่งคุยกันอยู่พักหนึ่งก็หยิบไฟฉายเดินออกไปทางประตูใหญ่
มุกกล้อวงจรปิดเปลี่ยนไปเป็นด้านนอกทันที ชาวเน็ตจึงเห็นได้ชัดขึ้นว่าที่นี่
คือบ้านเก่าของสกุลพันจริง ๆ เงามดำสูงลิบที่อยู่ด้านนอกคือทิวเขาหลายต่อ
หลายลูก และจุดที่เคลื่อนไหวเงงนอยู่รอบด้านคือต้นไม้ที่ตั้งตระหง่านอยู่
ท่ามกลางลมหนาว

ทั้งคู่ถือไฟฉายส่องไปรอบๆ เหมือนสำรวจบริเวณ เดินไปเดินมาแล้ว
ก็จูงมือกัน พอมั่นใจว่าด้านนอกไม่มีความผิดปกติถึงค่อยกลับไปห้องโถง

พอมือของทั้งสองจับเข้าด้วยกันแล้วก็ได้ปล่อย ช่วงที่นอนคุยกันบนโซฟา
พวกเขายังคงจับมือกันแน่น ตอนเดินขึ้นชั้นบนก็จับมือกันไว้ ตอนเดินผ่าน
ทางเดินชั้นสองก็จับมือกันจนเดินเข้าไปในห้องนอนห้องเดียวกัน คลิบเล่นผ่านไป
อย่างรวดเร็ว เวลาผ่านไปหนึ่งคืนบอกให้รู้ว่าพวกเขาไม่ได้ออกมาจากห้อง

ชาวเน็ตที่อยากแสวงหาความจริงต่างตะลึงงัน

มีคนโอด

*‘ฉันเข้าใจว่าตัวเองกำลังโชคดี คิดไม่ถึงเลยว่าตัวเองจะมากินอาหารหมา!
อาจารย์พินกับต็อกเตอร์ซึ่งอยู่กินกันแล้วเหอ!’*

‘คลิบปปลอม!’

มีคนตั้งข้อสงสัย

แต่พอเปิดคลิปลี่สอง ทุกคนก็เงียบ

คลิปลี่ถ่ายจากบ้านของซ่งรู่ยบ้านเขาไม่มีกำแพง มีแต่ฉากกั้นอเนกประสงค์ ซึ่งกั้นพื้นที่เป็นห้องรับแขก ห้องนอน ห้องครัว ห้องหนังสือ แทบจะทะลุถึงกันได้หมด ระบบรักษาความปลอดภัยในบ้านเขาเหมือนบ้านสกุลพันธ์ ยี่ห้อเด่นหระ อยู่มุมซ้ายบน

ตัวกล้องถ่ายในความมืดได้ ด้วยเหตุนี้ถึงจะปิดไฟแล้วก็ไม่มีผลต่อประสิทธิภาพของกล้อง

ตอนแรกซ่งรู่ยหลับลึกมาก ตอนถูกปลุกด้วยโทรศัพท์สายหนึ่งเขาเหมือนจะหงุดหงิดเล็กน้อย แต่พอปรายตาไปมองหน้าจอ ชายหนุ่มก็ลุกขึ้นมาตั้งทันที เขาเปิดไฟหัวเตียง โบกหน้ามีรอยยิ้มมอบอุ้นอย่างยั้ง แต่ต่อมาสีหน้ากลับขริ่มลง ซ่งรู่ยสวมเสื้อโค้ดทับบรองเท้าแตะอย่างรวดเร็ว ก้าวยาวๆ ออกไปทางประตู มุมกล้องวงจรปิดเปลี่ยนไปเป็นโถงทางเดินด้านนอก เปลี่ยนไปเป็นลิฟต์ และเปลี่ยนไปเป็นที่ลานจอดรถชั้นใต้ดิน

เขาแทบจะหือเต็มเหยียดไปที่บ้านเก่าสกุลพันธ์ ไม่ว่าจะดูจากเสื้อผ้าหรือเวลา ล้วนประจวบเหมาะกัคลิปลี่ก่อนหน้าแบบเปะๆ

คลิปลี่สองคลิปลี่นี้เพิ่งจะถูกปล่อยออกมาได้ไม่นาน สตุดีโอก็โพสต์บันทึกในมือถือของซ่งรู่ย บนนั้นแสดงชัดว่าเมื่อคืนช่วงสองทุ่มครึ่ง เขาได้รับสายจากพันจยาหลัว เป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าคลิปลี่ทั้งสองนี้เป็นของจริง

ชาวเน็ตซ็อก มีความรู้สึกว่่าสมองไม่พอให้ใช้งาน

ถ้าบอกว่าทั้งสองคลิปลี่นี้เป็นของจริง และตอนเกิดเหตุเมื่อคืนพันจยาหลัวกับซ่งรู่ยอยู่ด้วยกันที่บ้านเก่าสกุลพันธ์ จากที่นั่นมาถึงเขตเมืองต่อให้เขาขับรถเร็วที่สุดก็ต้องใช้เวลาหนึ่งช่วโมง พันจยาหลัวไม่มีปึก บินไม่ได้ เขาจะก่อคดีฆาตกรรมในเวลาเดียวกันนี้ได้อย่างไร

'กิจกรรมคว่ำพื้น' อันแสนอื่กที่กรีกรีโครมพลันหยุดชะงัก ชาวเน็ตทั้งหลายต่างสัมผัสได้ถึงความน่ากลัวอย่างประหลาด

มีคนพยายามปฏิเสธว่าคลิปพวกนี้ไม่ใช่ของจริง แต่กลับมีประกาศจากทางการออกมาทันที

'จากการตรวจสอบ แหล่งที่มาของสองคลิปนี้เชื่อถือได้ และไม่มีร่องรอยการตัดต่อหรือสร้างภาพ'

บริษัทที่ติดตั้งระบบรักษาความปลอดภัยให้บ้านเก่าสกุลพันรีบออกมาแสดงท่าที

'ระบบรักษาความปลอดภัยที่ติดตั้งโดยบริษัทเราเชื่อมต่อกับคลาวด์สตอเรจทุกคลิปที่บันทึกไว้จึงสามารถตรวจสอบได้จากเซิร์ฟเวอร์ของบุคคลที่สาม เราได้รับอนุญาตจากเจ้าบ้านให้นำสองคลิปนี้มาและส่งมอบให้แก่หน่วยงานพิสูจน์ของภาครัฐ เวลานี้ได้รับหนังสือรับรองการพิสูจน์ที่มีผลทางกฎหมายแล้ว เป็นการรับรองว่าสองคลิปนี้เป็นความจริง เชื่อถือได้'

ตอนท้ายของเวปไซต์นี้ บริษัทรักษาความปลอดภัยแนบภาพหนังสือรับรองการพิสูจน์ไว้

ไม่นานเจ้าของเซิร์ฟเวอร์ก็โพสต์เวปไซต์หนึ่งเพื่อรับรองถ้อยคำของบริษัทรักษาความปลอดภัย เป็นการโฆษณาออกพชั่นการใช้บริการคลาวด์สตอเรจของตัวเองแบบฟรีๆ ประเด็นร้อนขนาดนี้ใครไม่เกาะกระแสวิงแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นแบ็กของพันเจยาหิ้วยังเป็นภาครัฐด้วย

การได้เห็นเวปไซต์ยืนยันความบริสุทธิ์ของพันเจยาหิ้วอันแล้วอันเล่า ทำให้ชาวเน็ตที่พากันตื่นตื่นพันธุลีคิดว่าตัวเองโง่มาก แต่คลิปฆาตกรรมสามคลิปนั้นมันเหมือนจริงมากๆ เช่นเดียวกับคลิปจากกล้องวงจรปิดสองคลิปนี้ 'ไม่มีพิรุณให้จับได้เลย! พวกเขาต่างเป็นคนธรรมดาๆ ไม่มีทางแยกออก!

'สรุปคือเรื่องจริงเป็นยังไง ใครเป็นคนฆ่า สมองฉันใกล้จะระเบิดแล้ว!'

ในเวลาเดียวกันนี้ไม่รู้ว่ามีคนอื่นเท่าไรที่กุมหัวตัวเองร้องโอดโอย
ในชั่วพริบตาความสงสัยที่มีต่อคดีและความปรารถนาในความจริงของพวกเขา
ก็พุ่งขึ้นสู่จุดพีค

ซึ่งรู้ยจับจังหวะนี้ได้อย่างแม่นยำ เขาโพสต์เว่ยป้อ

'ถ้าอยากรู้ความจริง วันนี้ตอนบ่ายสามโมงครึ่งขอให้ทุกคนเข้าไปดูที่
ห้องโถงหมายเลข 6752 ทางแพลตฟอร์ม XX'

ชาวเน็ตที่กำลังปวดหัวใกล้แตก "!!!"

เว่ยป้ออันนี้มียอดคลิกเป็นร้อยล้านและได้รับความสนใจแบบถล่มทลาย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3MHu2Fu>